

Předmluva

Každý člověk má své dno. Je úplně normální, že každý z nás jednou nebo několikrát za život tuto oblast navštíví. Toto nechce být smutné vyprávění o lidských tragédiích, i když prostor k vážnému zamyšlení najde v knížce každý. Podle mne totiž každá, i sebehorší situace, je vždy zdrojem inspirace, poučení i zábavy. To poslední platí hlavně pro osoby nezáčastněné, víte, jak to chodí, jsme přeci jenom lidi. A nemusíme se za to stydět, kdyby to tak nebylo, nebyli bychom normální. Příhody obsažené a popsané v této knize nejsou vymyšlené, zakládají se v podstatě na pravdivých situacích tak, jak jsem je posbíral a případně i zažil já. Samozřejmě že jména a místa jsou změněna a některé situace jsem si dovolil poněkud upravit. Ale zas tak moc jsem zasahovat nemusel, život je neuvěřitelně pestrý a některé události takřka neuvěřitelné.

Bývalý pan „hotelier“

Všechno začalo v jednom horském penzionu, který jsme s Bárou měli nejdřív v pronájmu a potom jsme ho koupili. Šestiletá dřina se ale projevila. Provoz penzionu pro 50 osob chce své. Museli jsme se snažit o co nejkvalitnější služby, počet různých složek alimentárního typu i jiných radostí dnešní doby nás donutil k této takřka sebevražedné činnosti. Přírodní, nespoutané horské podmínky a stále trvající zima se podepsaly hlavně na mé družce životem – jó holky těžší to maj. Nechci se o této době rozepisovat, není to předmětem mého vyprávění, chci jen vysvětlit, jak k té mé životní kalvárii došlo. Všechno začalo jednoho krásného dne takzvaně po sezoně, kdy moje milovaná Barborka pronesla: „Takhle to dál nejde, jsem, Pavle, hrozně utahaná, stejská se mi po dětech, a v kině jsme nebyli pět let, v divadle vůbec, nikam nejedeme, netancovala jsem ani nepamatuju, vždyť já vlastně i citově strádám!“ Když bych to měl okomentovat, tak děti byly u nás pečené vařené, ani trochu si nestěžovaly, bodejť by ano. Sice je pravda, že v padesáti letech člověk nehýří silou jako zmlada, ale ještě nějaké rezervy jsme měli. Kino, divadlo, tancování, to měla Bára pravdu, citové strádání ponechám radši bez komentáře. Celou situací poněkud zaskočen, jsem se zmohl na trapné:

„A co chceš dělat?“ V té chvíli byl můj osud zpečetěn. Během asi dvouhodinového rozhovoru jsem pochopil, že je už dávno všechno vymyšleno, zbývá do celé akce kulový blesk zapojit jen moji maličkost, všechno bude coby dup vyřešeno ku spokojenosti našich dvou vzájemně propojených rodin. Bára totiž má své dvě děti, v podstatě od dvou otců, a já, abych ji ještě předhlonil, děti tři, od mých tří bývalých. Spolu jsme žádné děti neměli, všeho moc škodí. Stejně jsme ve společnosti tvrdých a poctivých horalů působili poněkud exoticky. Návštěvy našich dětí s jejich partnery vzbuzovaly u ostatních podnikatelů v ubytování závist, že nám zase přijel autobus rekreantů. Všechna sláva polní tráva, náklady na ubytování a hlavně stravu našich ratolestí byly nemalé. Nejlépe vystihují situaci Bářiny telefonáty před Vánocemi. „Chcete dárky, nebo najíst?“ Po tomto vánočním náletu divokých kobylek, kdy děti odjížděly se zásobami na několik měsíců (normální rodiny by vyžily ještě déle), jsme většinou byli rádi, že nám zbylo nějaké jídlo pro oficiální hosty našeho skvělého zařízení. Abych se vrátil k tématu. Prodej našeho penzionu se podařil, musím se pochlubit, že také díky mé aktivitě – Bára mě vždycky dokázala dobře ovládat a manipulovat se mnou. Nastalo shánění bydlení. Když jsem začínal mít pocit, že znám všechny nemovitosti na prodej v okolí Prahy, padlo konečně rozhodnutí. Nákup vilky dopadl dobře, i když jsme strávili jednu zimu u Báry na chatě, která byla tak skvěle izolována proti chladu jako stan zastaralé výroby po pětiletém řádění molů. Účet za elektřinu, vtipně využitou topením přímotopy až do širého okolí, stál taky za to. Uklidňovalo nás, že lesní zvěř, dezorientovaná třeskutými mrazy, snáze strávila tehdejší zimu. Peníze z prodeje nám ale zatím stačily. Naše vilka byla blízko jistého městysu, promiňte mi ten zastaralý název, nejlíp vystihuje tuto provinční oblast u Prahy, našeho původního bydliště. V bláhové představě, že se budeme lehce živit malou hospůdkou, jsme také jednu takovou zakoupili. Byla moc krásná, až mi utekly tzv. drobné maličkosti, které na vývoj situace měly docela zásadní vliv. Ale nechci předbíhat. Po celkové rekonstrukci naší vilky a uvedení hospůdky do

provozu vypadala situace vcelku slušně. Chyba lávky! První rána přišla ještě za dob rekonstrukce vilky lásky a volného času.

„Já bych chtěla, abychom ten majetek měli nějak rozdělenej, aby v tom děti neměly zmatek.“

„Jak si to představuješ?“ vyzvídám opatrně.

„No, ty si vezmeš hospůdku a já vilku.“

„Opravdu? Tak jsi to vymyslela?“ testuji zvědavě.

„No, dám ti ještě nějaké peníze,“ došlo na takové lehké upravení návrhu.

„Tak jo,“ zásadně chybuji.

Začíná má kariéra opilce a nezodpovědného blbce.

Havárie č. 1

Znaven prací na rekonstrukci, následným potácením po lokále a popíjením s družnými novými přáteli, uléhám denně ani nevím jak. Sexuální život na nule, nicméně sebevědomí značné. Kdo zná ty hospodské řeči, ví, o čem mluvím.

„Natoč mi rovnou dvě!“

René Točný, stálý zákazník, měl chtít tři, protože v úvodu jeho žízně bylo velmi taktické předtočit piva co nejvíce, aby se dostalo i na těch osmnáct dalších hostů. Ne že bych nestíhal, ale jeho splávek jevil parametry minimálně evropských rekordmanů.

„A víš co, udělej nám panáky, nějak mi vyhládl.“

Zdánlivě nesmyslný požadavek neochvějně předznamenal průběh příštích čtyřiceti minut. Jedenáct piv a osm panáků, prostě krásné skóre v krásném čase. Ještě že byl René ke mně milosrdný, spokojil se s mojí zhruba čtvrtinovou konzumací. On totiž musel spěchat. Jeho manželka věděla, která bije, a následky Reného delších prodlev u mne byly vždy katastrofální. Navíc byla Katka vybavena skvělou úderovou technikou, a to jak backhendem, tak forhendem. Nemělo to co dělat s tenisem, bohužel. Reného slova „to jste, pánové, neviděli její voleje!“ v nás vzbuzovala respekt a až posvátnou hrůzu. Holka to byla ale prima, jak už to u těch naoko drsnějších žen bývá. Jenom jednou došlo k nedorozumění, když jsem Reného eskortoval za pomoci asi pěti kamarádů domů, situace se vymkla a v nastalém zmatku před jeho bytovkou jsem byl málem odehrán také. Naštěstí mne odblokoval méně střízlivý ochotný dopravce. Káťa mě měla ráda, ale měla by mě prý radši, kdybych tam s tou hospodou nebyl. René nebyl jediný, který byl pro moji duši našeptávačem, byla to v podstatě celá vesnice. Tak k tomu došlo. Ani ne pod vlivem alkoholu (jenom trochu, asi tři panáky), ale značně unaven, náš favorit nevydržel moje parkování o strom, já nevydržel náraz do rukou a stal se ze mne vzhledem bezdomovec bez předních zubů. Barbora to neunesla. Spolu s tím, že jsme se viděli asi deset let čtyřadvacet hodin denně, byla pro ni tohle ta poslední kapka do poháru. Rozchod byl jasný a ani se jí nedivím. Začal jsem pro jistotu citově strádat i já. Mé znetvoření nesli přátelé z vesnice statečně, vždyť jsem předtím působil nepříjemným intelektuálním dojmem. Naši poštovní doručovatelku jsem vysloveně potěšil, byla totiž také lehce znetvořena neustále se opakujícími pády z kola, zřejmě pod vlivem alkoholu získaného nesmírnou vděčností a láskou svých abonentů. Zhruba čtyřicetiletá, dříve určitě přitažlivá, nyní notně zjizvená a víceméně stále lehce pod vlivem alkoholu, jezdila ke mně o to raději. Její radost kulminovala při předávání obálek s modrým pruhem, mám podezření, že přecházela až do oblasti erotického vzrušení. Tímto jsem začal dopolední období kolem jedenácté hodiny z hloubi duše nenávidět. Svitla mi naděje – moje poštovní neštěstí onemocnělo, prý na delší dobu. Tehdy jsem ještě netušil, co tříměsíční nepřítomnost zjevného alkoholika znamená, teď už to vím. Madam zvolila cestu z pekel – dobrovolnou protialkoholickou léčbu. Nicméně v záležitosti mých zásilek jsem si nepolepšil. Náhradnice se ohlásila projetím zavřených vrat na kole, doprovodným řinkotem a slovy „mě-mě toto nebrfdí!“ – a nebylo to logopedickou vadou. Slušně jsem pozdravil, převzal oblíbené modráky a opravil zhruba kolo. Mezitím skvost mezi doručovateli stačil vypít tři panáky a dvojku vína, prý „na nervy“. K mému překvapení i obdivu opět usedla na kolo a jala se dokončovat denní roznášku. Prostě ani z tohoto pohledu jsem to neměl jednoduché.

Hulínové

Dalšími osobnostmi této vesnice byla slavná rodina Hulínů. Již starý Hulín zavedl tradici extravagantních rošťáků, nesnášejících odpor okolí a prosazujících jistý druh motorizovanosti. V jeho mladých dobách vjížděl na taneční sály na koni, pikantní to bylo obzvlášť u jeho vlastní hospody, kde sál sídlil v prvním patře. V nasazené tradici pokračovali jeho tři synové s velkou důsledností. Jenom dopravní prostředky se změnil. Nejstarší z bratrů Pavel si lásku k jízdě vybíjel v zaměstnání, i když se mu občas stalo, že si po ránu spletl vozidlo a pro tři kubíky písku odjel Škodou 100. Jeho láska k alkoholu byla, jako ostatně u všech bratrů, velká, chování někdy nevypočitatelné. Dobré srdce na správném místě typickým znakem jako u celé rodiny. U něho se deliria příliš neprojevovala. Horší už to bylo u bratra prostředního, Josefa. Tento kvartální piják se do toho uměl setsakra opřít. Trpěl ve svých třídenních tazích utkvělou schizofrenickou představou, že po něm jde speciální jednotka, určená k jeho výslechu a pozdější likvidaci. Potom celé osazenstvo hospůdky „U Libušky“ muselo vydržet jeho nářky a prosby o pomoc, někdy i nabídky k různým konspiracím. Toto celé v době trvání zhruba od pěti do deseti hodin. Jednou jsem podlehl. Slíbil jsem, že u sebe schovám několik disket s informacemi o nejvyšším velení izraelské výzvědné služby MOSSAD. Velmi šikovný instalatér nejvíce proslul, když musel být vyproštěn ze středu vypuštěného rybníka, kde vytrvale setrval, jednotkou místního sdružení dobrovolných hasičů. Při asi třech promile alkoholu v krvi se našemu vášnivému rybáři vyzuly holínky a ke všemu ho opustily veškeré síly. Znalí spoluobčané se nad celou situací ani nepozastavili, o obětavých hasičích ani nemluvě. Výjezd byl označen jako cvičný, zapsán pod šifrou „Josef“. Poslední a nejmladší syn z tohoto podivuhodného rodu byl nejzajímavější. Slučoval v sobě skoro všechny vlastnosti svých starších bratrů a přidal i trochu své originality. Říkali jsme mu Fugas, ani nevím jak přezdívka vznikla. Jeho alkoholové stavy byly nejpestřejší a někdy velmi zábavné. Dokázal také své úlety báječně kombinovat. Při záchvatu tzv. Josefovy schízky nezapomněl na zpěvy a popěvky Jimmyho Čerta a poslední kázání místního katolického kněze. Tak vzniklo například:

„Na rohu ulice, děvka se potácí, drž hubu ty inteligente, už po nás jdou, černí havrani na nás útočí a nesemilní a nesemilní, nepokradeš ty vole, protože to už nejde. Hou, hou, krávy jdou, vemena se jim lesknou.“

Tyto ďábelské kombinace slovosledů ale nebyly to hlavní, čím se mi Fugas nesmazatelně vryl do paměti. Jednou asi ve čtyři hodiny ráno u „Libušky“ (to už jsem svou hospůdku zavřel, ve snaze zachránit co se dá), si ten nešťastník vzpomněl, že má ráno melouch, a to vymalovat u jisté paní doktorky, kde je na to sám. A že prý potřebuje pomoc. Já, známý svou dobrotou, kývl. Fugas mě probudil rozražením vrat, skoro jako zmíněná doručovatelka, ale pro změnu Škodou Favorit. Vydal jsem se v tom, v čem jsem byl, na akci malování rodinného domku. Cesta byla dlouhá asi dvacet kilometrů, pro mne nejméně tisíc. Zřejmě jsem byl na tom relativně lépe. Opravdu to bylo relativní, moje nervová soustava utrpěla šok. Cestou jsme mimo jiné zjistili, že příkopy jsou vyčištěny a že v lese nerostou houby. Parkování u paní doktorky se vydařilo, vrata vydržela, jen sloupek nebyl úplně ve svislé ose. Po úvodním pozdravu a seznámení paní doktorka upustila od pozvání na „něco silnějšího“ a nabídla nám minerálku.

„Já bych jedno pivčo moh, aby to ze mě do voběda vyprchalo,“ nedal se odradit Fugas.

„Tak dobře,“ rezignovala milá lékařka.

Dali jsme se do práce. Až na tři pády ze štaflí a jeden ulomený radiátor celá akce dopadla obdivuhodně dobře. Paní doktorka měla asi osminásobný nátěr po celém baráku a já devátý na oblečení a ve vlasech. Takto vyzdobeni jsme se odebrali k „Libušce“ dobít ztracenou energii. Po vhodném doplnění tekutin jsem se totálně vyčerpaný odebral spát. Ani mi nevadilo, že jsou asi tři hodiny odpoledne. Ne tak Fugas. Doplnoval až do večera. Pak nabral sílu v obecní kapliče, která byla na půl cesty k jeho domovu (bydlel asi čtyřicet metrů od hospody). Po zaslouženém odpočinku, značně vyhladovělý, odebral se náš rek na dvacetimetrový zbytek cesty. Asi po čtyřiceti minutách konečně dorazil. Nevěděl ovšem, že za dobu jeho nepřítomnosti byly vybity všechny kachny na hospodářství. Tak si radostně pochutnal na jakémsi dobrém mase v hrnci. Po ranním probuzení zjistil, že se u jeho postele nachází asi dvacet kachních hlav vařených, které v noci zkonsumoval a které na něho, jak se později vyjádřil, vrhaly smutné pohledy. Zametl rozházené a

vyplivané peří a odebral se k „Libuše“. Tam se ke svému úžasu od bratra dozvěděl, že tato libá krmě byla původně určena pro jejich psy, kteří se na něj oknem dívali po celou dobu konzumace a temně vrčeli. Nositelem překvapivých zpráv byl bratr Josef, který doplnil:

„Hlavně, že po tobě, ty vole, nešli!“

Celou rodinu zastřešovala maminka, silná to žena, která, ozbrojena prutem, sháněla neposlušné syny po celé vesnici, čímž nezapřela jistou praxi v husopasectví, získanou zřejmě v mládí. Dlužno říci, že jenom v případech, kdy její miláčkové byli opravdu blízko únosných mezí. Vzpomínám na ně hrozně rád a často, jejich férové jednání bylo pověstné a jejich úlety velmi originální.

Libuška

Vždycky jsem si myslel, že s žádnou ženou nemůžu tzv. kamarádit. Jak se mi nějaký objekt zalíbil, myslel jsem na vše možné, jen ne na kamarádění. Až teď, ve zralém věku, jsem zjistil, že to opravdu jde. Výška asi sto šedesát centimetrů (mám slabost pro menší ženy), vždy upravené středně dlouhé tmavé vlasy. Jemný, krásně modelovaný obličej, šibalské, často se smějící zelené oči. Vše korunuje Líbina drobná, ale pěkně stavěná figura, signalizující časté pobyty na sluníčku, nebo alespoň v soláriu. Dokonale sladěně oblečení nám napoví, že čas strávený v buticích je také značný. A rovněž že nervy manžela Petra jsou ocelové. Toto milé, hyperaktivní stvoření, mi přirostlo neuvěřitelně k srdci. Poprvé v životě jsem na vlastní kůži zažil a zažívám doteď typickou platonickou lásku. Libuška je nejen hezká, ale kupodivu na místní poměry sečtělá a totální abstinent. Nechybí jí nadhled a vtip. Ono to v naší vesnici a obzvlášť u ní v hospodě ani jinak nejde přežít ve zdraví. Strašně věcí stíhá, i když někdy za cenu menších i větších škod na majetku, případně na zdraví. Kupříkladu jedeme na velmi nutný nákup do asi sedm kilometrů vzdálené střediskové obce. Cesta samá nepřehledná zatáčka, lemovaná nezpevněnou krajnicí a lesem. Bývalá knihovnice řídí svou Škodou Favorit. Během bravurního vybírání zatáček na poslední chvíli, zasílání vzdušných polibků protijedoucím vozidlům, kvůli její jízdě dočasně parkujícím mimo komunikaci, stačí ještě ochutnávat kvalitu právě koupených koblih, telefonovat mobilem, kouřit a vyměňovat kazetu v přehrávači.

„Pavlíno (všimněte si, jak něžně zdobnila mé jméno), nevíš, jestli kluci neříkali, že je někde náledí?“

„Je srpen, Libu!“

„Jó!? A kolikátýho, nevíš?“

„Já teď nevím, proč?“

„Zapomněla jsem, kdy mám jít na třídní schůzku.“

„Libu, jsou prázdniny!“

„Aha, to holky pojedou na ty kánoe.“ (Libu má dvě dcery, nezvratně vykazující genovou výbavu své matky, a to ve všech směrech.)

„Předevčírem se ti vrátily!“

„Aha – tu blůzu zablokuj, sukýnku vem rovnou (instrukce do mobilu) – to budu muset uvařit,“ vrací se obratně k tématu.

„Včera jely na hory!“

„To je blbost, jezdit v létě na hory, vid’?“

„Bacha, cyklista!!!“ zařvu, blízko infarktu z leknutí.

„Já ho vidím!“

Zadním okénkem sleduji, jak cyklista „vydýchává“ celou dopravní situaci, bledý i na dálku, ztěžka opřený o strom. Dorazili jsme na místo určení, domlouváme si sraz a já jdu na panáka. Pak vyrážím zařídit potřebné věci, včetně rozsáhlého nákupu, který u mne Líba zapomněla. Byl napsaný drobným písmem na formátu A4. Vyřídím vše, co vyřídít jde, nakoupím a odespeduji dvanáct plných igelitových tašek a sedm krabic plných lahví do auta. Jako obvykle čekám na Libunku cca tři hodiny, čas si krátím veledůležitou debatou v hostinci. Dozvěděl jsem se spoustu velice zajímavých a důležitých věcí z oblasti ekonomiky, sportu, odborných řemesel a poslední nejnovější alarmující zprávu, že současný český premiér v mládí neprodělal (!) příušnice. Kdyby ho tedy tato